

Gn kapitola 44.

[1] Josef pak přikázal správci svého domu: "Napln žoky těch mužů potravou, kolik jen budou moci unést, a stříbro každého z nich vlož navrch do jeho žoku. [2] Můj kalich, ten stříbrný, vlož navrch do žoku nejmladšího spolu se stříbrem za nakoupené obilí." I učinil, jak mu Josef uložil. [3] Ráno za svítání byli ti muži propuštěni i se svými osly. [4] Když vyšli z města a nebyli ještě daleko, řekl Josef správci svého domu: "Pronásleduj ty muže. Až je dostihneš, řekni jim: 'Proč jste se za dobro odvděčili zlem?' [5] Což jste nevzali to, z čeho můj pán pije a čeho používá k věštění? Zle jste se zachovali, že jste to udělali!'" [6] Když je správce dostihl, řekl jim ta slova. [7] Odvětili mu: "Proč mluví můj pán taková slova? Tvoji otroci jsou daleci toho, aby udělali něco takového! [8] Vždyť stříbro, které jsme našli navrchu ve svých žocích, jsme ti přinesli ze země kenaanské zpět. Jak bychom mohli ukrást stříbro nebo zlato z domu tvého pána? [9] U koho z tvých otroků se to najde, ten ať zemře a my se staneme otroky svého pána!" [10] Správce souhlasil: "Dobře, ať je po vašem. Ten, u koho se to najde, se stane mým otrokem; vy budete bez viny." [11] Každý rychle složil svůj žok na zem a rozvázal jej. [12] Nastala prohlídka; začala nejstarším a skončila u nejmladšího. Kalich se našel v žoku Benjamínově. [13] Tu roztrhli svůj šat, náklad naložili na osly a vrátili se do města. [14] Tak přišel Juda se svými bratry do Josefova domu. Josef tam ještě byl; i padl před ním k zemi. [15] Josef se na ně rozkřikl: "Co jste to spáchali za čin! Což nevíte, že muž jako já všechno uhodne?" [16] Juda odvětil: "Co můžeme svému pánu říci? Jak to omluvíme? Čím se ospravedlníme? Sám Bůh stíhá tvé otroky za jejich provinění. Teď jsme otroky svého pána, my i ten, u něhož se kalich našel." [17] Josef řekl: "Takového jednání jsem dalek; mým otrokem se stane jen ten, u něhož se našel kalich, a vy odejdete v pokoji k svému otci." [18] Juda k němu přistoupil a řekl: "Dovol, můj pane, aby tvůj otrok směl promluvit ke svému pánu. Ať proti tvému otroku nevzplane tvůj hněv. Ty jsi přece jako sám farao. [19] Můj pán se svých otroků vypytał: 'Máte ještě otce nebo bratra?' [20] My jsme svému pánu odvětili: 'Máme ještě starého otce a malého hochu, kterého zplodil ve svém stáří. Jeho bratr je mrtev, zůstal tedy po své matce sám; jeho otec jej miluje.' [21] Nato jsi svým otrokům řekl: 'Přiveďte ho sem ke mně, chci ho vidět na vlastní oči.' [22] My jsme svému pánu odvětili: 'Ten chlapec nemůže svého otce opustit. Opustí-li jej, otec zemře.' [23] Ale ty jsi svým otrokům řekl: 'Nepřijde-li sem s vámi váš nejmladší bratr, nikdy nespátíte mou tvář.' [24] Když jsme pak přišli k tvému otroku, mému otci, oznámili jsme mu slova mého pána. [25] Později náš otec řekl: 'Nakupte nám znovu trochu potravy!' [26] My jsme odvětili: 'Nemůžeme tam sestoupit. Sestoupíme tam jen tehdy, bude-li s námi náš nejmladší bratr. Tvář toho muže nespátíme, nebude-li náš nejmladší bratr s námi.' [27] Tvůj otrok, náš otec, nám řekl: 'Vy víte, že mi má žena porodila dva syny. [28] Jeden mi odešel. Nařikal jsem: Rozsápán je, rozsápán. Už jsem ho nespátí. [29] Vezmete-li mi i tohoto a přijde-li o život, uvalíte na mé šediny neštěstí a přivedete mě do podsvětí.' [30] Co teď, až přijdu k tvému otroku, svému otci, a chlapec, na němž lpí celou svou duší, s námi nebude? [31] Jakmile spatří, že chlapec s námi není, umře. Tvoji otroci uvalí žal na šediny tvého otroka, našeho otce, a přivedou ho do podsvětí. [32] Tvůj otrok se za toho chlapce, aby ho otec pustil, zaručil takto: 'Nepřivedu-li ho k tobě, prohřeším se proti svému otci na celý život.' [33] Proto dovol, aby tvůj otrok zůstal u svého pána v otroctví namísto tohoto chlapce, a chlapec ať smí se svými bratry odejít. [34] Jak bych mohl k svému otci přijít, kdyby chlapec nebyl se mnou? Což bych se mohl dívat na utrpení, které by mého otce postihlo?"